

papendeklová idylka

Vladimíra Komorovská

pap eh deklová idylka

Vladimíra
Komorovská

**VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV**

Vladimíra Komorovská
Papendeklová idylka

Vladi mí ra
Komorovská

***pap
eh
deklová
idylka***

**VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV**

Copyright © Vladimíra Komorovská 2009
Etudy © Peter Gregor 2009
Epilogue © Milan Kenda 2009
Cover photo © Peter Gregor 2009
Cover design © Dušan Babjak
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou
Literárneho fondu SR

YDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Vladimíra Komorovská: Papendeklová idylka
Autor etúd Peter Gregor
Doslov napísal Milan Kenda
Zodpovedná redaktorka Viera Švenková
Obálka Dušan Babjak
Sadzba a tlač ETERNA Press, s. r. o.
Vydanie prvé
Bratislava 2009
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-351-8

DOVETOK K EINSTEINOVÍ

*Ak platí, že vesmír je zaoblený, potom uprostred tých ob-
lín je malá čierna diera – a tam sme my.*

DOFRASA S GENETIKOU

*Vraj pochádzame zo spermií, ktoré to vyhrali.
Tak potom prečo prehrávame?*

Peter Gregor

MUDRLANTKA

Máš dost' zmyslov, aby si spoznal,
čo nemá zmysel?

Ráno som ledva rozlepila oči, dovliekla sa k písaciemu stolu a preniesla pohľad na nevďačný text, z ktorého mi už brnelo v hlave, lebo som predvídala, že sa zas čosi strhne, že sa nestihnem ani len zamyslieť nad zložitou niekoľkoriadkovou vetou síce v cudzom, no mne takom blízkom jazyku, tobôž ju prefackať do svojej materinčiny, a už sa nado mnou roztancuje plafón, myšlienky sa rozletia ako splašené vrabce a žiaden zázrak mi ich nepomôže dať tak skoro dokopy, opäť si s trpkosťou pripomeniem, že ma gniavi stocentové bremeno, s ktorým sa lopotím v mizerných podmienkach, v hluku, smrade a špíne, že sa mi musel zatemniť rozum, keď som sa opovážila konkurovať Sifyfovi, ktorému sa koniec koncov nikdy nepodarilo vyteperiť na vrcholec balvan, hoci sa toľkokrát ocitol pri cieli a opájal sladkými ilúziami, že raz zaručene uspeje, a keď buchot zosilnie, keď si začnem nervózne zapchávať uši, lebo ho nebudem vládvať počúvať, bezpečne ma zaplaví vlna zlosti, bezpečne prerastie do bezmocnej zúrivosti a zase vyskočím ako hadom uštipnutá, vyletím po schodoch ako šíp a zazvoním tej ignorantskej hlupani, tej primitívnej Kobyle, ktorej stále nesvitlo, že nás delia papendeklové steny, prezrádzajúce každý pohyb, každé slovko, každý zvuk, najmä na záchode, kýchnutie či smrknutie, nehovoriac o dupote jej konských kopýt, vychrlím na ňu, že v sebe nemá ani štipku

súcitú a rešpektu voči susedom, že sa môže hanbiť, keď sa správa, akoby jej patrilo celý svet, akoby si mohla dovoliť čokoľvek, lebo jej nik nehrmoce nad hlavou, býva na najvyššom poschodí, ani zďaleka si nevie predstaviť, čo znamená pre človeka ticho, tobôž keď sa potrebuje sústrediť, keď musí zosmoliť nespočetné množstvo logicky znejúcich a umelecky vyšperkovaných viet a nakoniec zredi-govať tristostranový rukopis prekladu, ale nedá si to ani vysvetliť, lebo vo svojej obmedzenosti jednoducho nechápe, prečo by mala tlmiť svoje kroky vo vlastnom byte, prečo by si mala obúvať papuče, keď sa jej lepšie chodí bosej, keď radšej zatína päty do vřzgajúcej dlážky, prečo by mala ísť s dieťaťom von, keď môže vystrájať doma, do vôle výskať, vrázať do radiátorov a aj sa rozrumázgať, len čo sa bolestivo udrie, z akého dôvodu by vlastne mala brať ohľad na strhanú Mudrlantku, ktorá jej pije krv už svojou existenciou, ktorá sa na nič iné nezmôže, len vysedávať za počítačom ako vyšinutá a hustiť doň jednu prácne pozliepanú vetu za druhou, veď sa na mňa môže zvysoka vybodnúť, veď aj mužíček, ten sebavedomý nad-utec Suverén, jej klavíruje, že to nie je jej vec, že to nie je jej starosť, že má právo robiť si vo svojom pelechu, čo sa jej zapáči, a nie je povinná sa niekomu zodpovedať za svoje skutky, to by tak vyzeralo, aby jej nejaká Mudrlantka diktovala, ako má chodiť po izbách a vychovávať ich roztomilého Anjelika, aby jej určovala hranice a vykazovala ju do medzí slušnosti, kam by sme došli, keby sme si takú mrchu pripustili k telu, a keď sa mi to nevidí, mám smolu, môžem sa aj rozliať na kolomaž, lebo jej nikto nebude kázať o morálke a vstupovať do svedomia, to jej mužíček hravo zariadi, aj keby sa mal spriahnuť s Kliftonom z prvého poschodia, môžem aj prasknúť od zlosti, môže ma rovno trafiť šľak, jej je to fuk, nad ňu sa nikto vyvyšovať nebude, aj keby mal dvadsať vysokých škôl a postgraduálov, a keď sa mi to nepozdáva, keď sa neviem prispôbiť normálnym ľuďom, nech odtiaľto vypadnem, nech zmiznem do pekla a neotravujem, pridob-

re som vedela, ako ju jej milovaný Suverén popudzuje, burcuje a podpichuje proti mne, ako sa stavajú k problému medziľudských vzťahov, ako sa vyzúvajú zo zodpovednosti a reagujú na vonkajší svet, ktorý by im mal ležať pri nohách, veď som medzi nimi nežila rok ani dva, veď som si voľačo preskákala ešte s jeho tatíčkom, tým cholerickým Zúrivcom, ktorý rád postával v okne, špicloval na všetky strany ako boh pomsty a okrikoval detváky na dvore pre každú hlúposť, pre každú taľafatku, ak sa práve hulvátsky neosopoval na ženu, na zakríknutú Chuderu, ktorá sa mu nikdy neopovážila protirečiť, ktorá bez rep-tania znášala jeho agresivitu i ponižujúce urážky a jednako sa jej nedarilo držať ho na uzde ani včas uchlácholiť, lebo vybuchoval bez príčiny ako sopka a jednoducho nebol ochotný uznať, že tí šarvanci nie sú o nič horší ako jeho nepodarený synček, ktorý v detstve tak zákerne zaútočil na susedovho chlapca, že mu vypichol oko, čo sa rozchýrilo po sídlisku rýchlosťou blesku, dovedy som nezačula, že by si decká tak vzájomne ubližovali, že by do ich hry museli zasahovať dospelí a uhládzať nenapraviteľné kiksy svojich liblingov, väčšinou si vystačili sami, hoci narobili parádny harmatanec a nedali človeku odpočinúť po celodennej drine, hoci si neodpustili škodoradostné výstrelky, aby dokázali, že si nedajú brnkať po nose, samozrejme, že sa predvádzali aj v okamihu, keď ich Zúrivec vyprovokoval, a zlomyseľne mu zdola vyzváňali, až kým mu nevytiekli nervy a v slepej zúrivosti nevytrhol zo steny zvonce aj s káblikmi a nešmaril ich o zem, ak ma pamäť neklame, aj na domovej schôdzi vyvolával daromné konflikty, ktoré nikam nevedli, lebo nemali racionálny dôvod, jakživ som sa nedopátrala ich pravej príčiny a nakoniec ich označila za záškodnícke útoky, lebo vytácal ostatných nájomníkov, keď sa mu opovážili protirečiť alebo žiadali voľačo ozrejmiť, hoci po tom pubertiackom incidente by sa patrilo, aby sa vytasil s prijateľným návrhom, ako dať do poriadku škodu, ktorú v afekte spôsobil, aby sa zachoval ako čestný a priamy

chlap, keď sa už nedokázal všetkým ospravedlniť za ten stupidný lapsus, na to sa však nezmohol, lebo nemal ani štipku taktu a slušnosti, jednoducho komplikoval susedské spolužitie, jednoducho do niekoho rýpal, s nevidanou rozkošou sa navážal aj do Flegmatika, nášho domového správcu, akoby ho tešili červené flaky, ktoré mu zakaždým vyskočili na tvári, keď ho vyviedol z miery, nie div, že sa mu všetci vyhybali ako moru, nie div, že s ním nechceli mať nič spoločné a potajme ľutovali Jednookého i jeho rodičov z prvého poschodia, ktorí sa s ním zákonite dostali do sporu, takého suseda som trpela nad sebou a chytala sa za hlavu, keď sa hore strhol rámus, až kým nenadišiel kľúčový okamih, kým sa raz nerozbesnil do nepríčetnosti, náhle neprestal vrieskať a nezachrčal, kým ho neranila mŕtvica a neochrnula mu polovica tela, nikdy nezabudnem, že susedu zachvátila príšerná panika, s plačom mi búchala na dvere a prosíkala, aby som, prebohaživého, rýchlo zavolala sanitku, lebo so starým je zle, prvá pomoc prišla prakticky okamžite a s húkajúcou sirénou ho odvážala do nemocnice, Chudera sa mi zviezla k nohám, bojovala s bezvedomím, ledva som ju dotiahla na gauč, kde sa postupne spamätala a začala si sťažovať na neznesiteľný život po boku hulvátskeho tyrana, ktorému sa nedokázala ničím zavďačiť, ktorý všade nachádzal chyby a za všetko ju buzeroval, nikdy jej nepochválil obed, raz sa mu polievka zdala prislaná, inokedy nedosolená, raz prekorenená, inokedy nedokorenená, v jednom kuse hundral, že pripiekla alebo nedopiekla mäso, že prevarila alebo nedovarila zemiaky, že minula priveľa peňazí, hoci šetrila, ako len vládala, a nepotrpeľa si na parádu, do nemoty jej obžúval uši, že je sprostá ako tĺk, že nemá ani šajnu o výchove, hoci dcéru solídne pripravila na život, koľko ráz mala sto chutí vykydnúť mu hrniec na kotrbu, vyšplechnúť polievku do ksichtu, zapichnúť vidličku do riti alebo mu aspoň privrieť frňák medzi dvierka na kuchynskej linke, aby ho všade nestrkal a nechal ju konečne na pokoji, lenže sa ho bála ako čert

svätenej vody, lebo jej fakt naháňal hrôzu, žila v nepretržitom napätí, ktoré v nej stúpalo večer, keď si líhala unavená do postele a trpla, že mu zas bude musieť byť po vôli, ešte šťastie, že nebola chytľavá a nerodila každý rok ako čerešňa, za čo vrúcne ďakovala Bohu, lebo viac detí by naraz nezvládla, stačil jej rozruch, ktorý vyvolal Suverén svojím neskorým príchodom na svet, stačili jej pretrvávajúce manželské nezhody, ktoré sa tak vyhrotili, že dcéra nečakala, kým dospeje, už v šestnástich si našla frajera, a keď sa na ňu tatko zahnal a vylepil jej facku, div jej hlava neodletela, pobalila si pinkle a utiekla z domu, ešte šťastie, že ju nastávajúci prichýlil, spravil jej decko a vzápätí sa s ňou oženil, hoci potreboval ich súhlas, viac sa však doma neukázala, syna vlastne vychovávala ako jedináčika, na ktorého nedal starý dopustiť, preto s ním mala večné trampoty, preto sa nevместil do kože a vyrastal ako pravý Suverén, na každého si trúfal a neuvážene ublížil tomu chudáčiskovi Jednookému, čo jej ani po rokoch nedalo spávať, vždy mu nebadane niečo všuchla do vrecka, aby ho aspoň sčasti odškodnila za tú do neba volajúcu krivdu, ktorú by nedopriala ani najväčšiemu nepriateľovi, takto sa mi v návale žiaľu a bolesti zdôverila, takto mi naservírovala osudovú nepriazeň, ktorá ju prenasledovala, ale keď jej napoly ochrnutého Zúrivca po mesiaci priviezli domov s vážnou diagnózou *cerebrovaskulárna apoplexia*, oddane sa oňho starala, hoci ho mozgová porážka pripútala na lôžko a náhla nemohúcnosť v ňom tak rozbúrila žlč, že nám každý boží deň predvädzal peklo na zemi, lebo hlasivky ostali nedotknuté, bez prestania ryčal ako hovädo, čo mi bránilo vystihnúť hodinu nočného pokoja a plne sa sústrediť na text, lebo v noci sa jeho ryk zvyčajne znásobil, nemala som nárok ani na chvíľu ticha a musela ho prijať ako neoddeliteľnú súčasť svojho profesionálneho života, keďže moja pracovňa sídlila rovno pod spálňou, kde trávil celé dni, kde sa zožieral od nudy, jeho neľudský rev sa mi miešal do dejových línií prekladaných románov, hlavná hrdinka

Marianne si ani nepípla bez jeho sprievodu, nezišla sa s tajupným princom Coradom ani s etiópskym utečencom Kalebom, čo nad ňou držal ochrannú ruku, či so sultánovou matkou Nakšidil, ktorej mala odovzdať Napoleonovo posolstvo, tobôž so svojou životnou láskou Jasonom, za kvílivého rykotu prekročila v kubitke aj brány Odesy a vydala sa cez nedozerné Rusko na cestu plnú dobrodružstiev a nástrah, zočila Borodinské pole posiate mŕtvolami a stala sa svedkyňou ústupu zdecimovanej Veľkej armády a porazeneckého úteku Napoleona z horiacej Moskvy, no keď ju po čase vystriedala Camille, zaľúbená do krásneho rytiera Philippa d'Ambremont, ktorého šľachetný princ Eugen poveril funkciou hlavného veliteľa Temešvárskeho banátu, a ryk Zúrivca neutíchal, začala som sa vážne zapodievať myšlienkou, ako mu zabrániť, aby mi takto agresívne vstupoval do deja, ako ho prehlušiť, aby som sa s hlavným hrdinom Kalixtom, šestnástym následníkom pápeža Petra, s ktorým ma čakalo niekoľkomesačné duševné spolužitie, dobrovoľne nevystavovala takej psychickej záťaži, lebo som vôbec nepochybovala, že by som zbytočne protestovala, že by som sa márne sťažovala, táto nepríjemná situácia sa nedala ani zmierniť, tobôž vyriešiť, dala sa len trpezlivo znášať, o čo som sa fakt hrdinsky pokúšala, no miestami upadala na duchu, lebo som sa ráno zviechala totálne vyštavená a neschopná pokračovať v drine, mala som pocit, že mi ochrnul mozog, že som celú noc rúbala drevo, a keď to takto pôjde ďalej, zaručene podľahnem absolútnej vyčerpanosti a nedokončím preklad v stanovenom termíne, vypukne malér ako hrom, lebo vydavateľ mi to nedaruje, nekompromisne mi okliešti úbohý ho(v)norár a navyše pošramotí povesť spoľahlivej translátorky, na ktorej som si zakladala, žiadne vydavateľstvo so mnou viac neuzavrie zmluvu na nijaké dielo, to som si, pochopiteľne, nemohla dovoliť, lebo som nedisponovala stálym príjmom, žila som na voľnej nohe a ako každý smrteľník potrebovala z čohosi existovať, lebo svoje povolanie som zbožňo-

vala a bohaptá záhalka by ma skôr či neskôr zahubila, neviem presne, kedy mi napadlo, aby som stavila na magnetofón, aby som pustila oblažujúcu hudbu, čo mi prinesie úľavu a zároveň nezburcuje zo sna susedku Maškrtu podo mnou, ktorá buď chodíeva domov, a teda aj do postele neskoro, alebo vstáva zavčas rána a uháňa do supermarketu Billa, do svojho lahôdkarského kráľovstva, na ktoré starostlivo dozerá, skrátka, jedného dňa sa v mojej pracovni rozospievala Mireille Mathieu, ktorá ma v refréne ubezpečovala, že som vyhrala, *Bravo, tu as gagné*, niekoľkokrát to zopakovala, aby mi vsugerovala do mozgu, že som trafila kliniec po hlavičke, potom za mňa pre istotu prosila Maškrtu, aby jej odpustila ten polnočný detinský vrtoch, *Pardonne-moi, ce caprice d'enfant*, ak ju nechtiac zobudí, vzápätí zdublikovala *Ainsi soit-il*, v duchu som sa naozaj modlila a opakovala s ňou tú magickú záverečnú formulku Amen, čakajúc so zatajeným dychom na reakciu, ktorá sa bleskovo dostavila, lebo Zúrivec razom zmlkol, nepochybne nastražil sluch a zistil, že nie je jediný, čo bdie, Chudera si ma na druhý deň doslova vystriehla pri výťahu a nesmierne mi ďakovala, že si konečne trochu zdriemla, že jej starý tak vytrvalo neručal do uší a neliezol na nervy, ale mne fakt spadol kameň zo srdca až po nejakých dvoch týždňoch, keď ma Maškrtu uistila, že spáva ako zabitá a že ju vtedy nedokáže dojať svojim bravúrnym speváckym výkonom ani taká význačná francúzska šansoniérka, ako je nástupkyňa Édith Piaf, môže sa pokojne napařovať a do vôle mi servířovať svoje krédo, stratenú lásku, zamilovanú ženu aj tisíc holubíc, do starého Ríma za vlády cisára Commoda, v ktorom žil kandidát na pápežský stolec Kalixt I., a neskôr aj do starovekého Egypta z čias faraóna Amenofida a jeho verného pisára Amenhotepa sa miešal jej kovový hlas, ktorý so záujmom počúval aj Zúrivec, lebo náhle zabúdal vrieskať a tyranizovať okolie, akoby pocítil hlboké zadostučinenie, že okrem neho ponocujem aj ja, školovaná Mudrlantka, morím sa s historickými textami

ako s domácimi úlohami a ešte aj vyskakujem zo stoličky, keď dohrá magnetofónová kazeta, aby som ju poslušne obrátila alebo vymenila, skutočne sme našli primeraný kompromis, vyhli sa akýmkoľvek konfliktom ako nočnej more, ale úľava, ktorá sa dostavila po jeho smrti, čo ho vyslobodila z pazúrov nemohúcnosti, dlho netrvala, lebo Suverén si do roka a do dňa priviedol domov Kobylu, čo som považovala za prirodzené, veď bol súci na ženbu, ale od tej chvíle, bohužiaľ, vypuklo pravé peklo, také dačo by som nedokázala vyfantazírovať ani v horore, a ako na poptvoru som sa práve pustila do náročného prekladu románu, autobiografie a denníka výstredného španielskeho maliara, geniálneho pomätenca Salvadora Dalího, povestného originálnym nazeraním na svet, šťavnatou slovnou zásobou, rozvláčnym štýlom a nespisovnými či expresívnymi jazykovými prostriedkami, ktoré sa mu rinuli na papier s neuveriteľnou dravosťou, takže som musela redukovat' prebytočné slová, na mnohých miestach zastavovat' rútiacu sa lavínu a jednoducho zvažovat' zveličujúce frázy, čo sa mi jednoducho nedarilo, keď Kobyla pobehovala po byte ako splašená, dupala mi nad hlavou a vytrhávala ma zo sústredenosti, pridobre vedela, že ma stále vyrušuje, že mi nedopraje vytúžený pokoj, čoraz častejšie som ju podozrievala, že to robí úmyselne, z čirej zlovôle, z primitívnej zanovitosti, aby ma vydráždila, aby si zas srdečne zablahoželala, ako sa jej pošťastilo dostať do vývrtky tú nenávidenú mrchu, ktorá jej podchvílou otlkala o prázdnu makovicu, že si zamieňa byt so stajňou, už som ani na okamih nezapochoybovala, že darmo budem apelovat' na jej rozum, neostáva mi nič iné, len vypadnúť z chalupy a utiahnuť sa do ústrania, do oázy ticha, najlepšie do budmerického kaštiela, ktorý okrem hornosmokovskej Timravy a piešťanskeho Ivana Stodolu slúži ako azyl činorodým spisovateľom...

KOBYLA

**Šťastné páry končia podobne ako nešťastné.
Hĺbku nešťastia je rovnako ťažké vydržať
ako pád zo siedmeho neba.**

Strhla som sa zo sna, div že som necvrkla do pyžamových gatí, ale vtom som nad sebou zbadala rozosmiatu tváričku môjho zlatého Anjelika a trklo mi, že som sa zbytočne plašila, že zase preliezol ohrádku na postielke, huncútik jeden, a hodil sa na mňa, lebo sa chce blázníť v posteli, vôbec mu nevadilo, že v noci zase buntošil, mraučal a pýtal sa ku mne, ale nepochodil, nemohla som ho preniesť medzi nás, lebo v našej posteli divo kopal okolo seba, čo Suveréna budilo a strašne rozčuľovalo, potreboval sa riadne vychrápať, lebo ráno vstával do roboty a nemienil sa potriepať po dielni ako mátoha, to by mu Majster nedaroval, zase by mu sprostó nabrýzgal a počas šichty sa naňho podchvílou ocapoval ako na sopľavého fagana, čo môjmu drahému, samozrejme, nevoňalo, čo ho urážalo do krvi, koľkokrát sa zastrájal, že mu to raz spočíta, vráti aj s úrokmi, nech si nemyslí, že sa mu to prepečie, chruňovi všiváckemu, lebo nemal ani dunstu, čo si vynucuje také živé striebro, ktoré treba kŕmiť a prebaľovať aj v noci, ktorému treba strkať do ústočiek dudlík, lebo nemal ani šajnu o Suverénovej večnej únave, o jeho prebdených nociach, ešte ho aj hecoval debilnými rečami a chválami na svojich vyhúknutých chalaniskov, čo vraj kdekade lámu svetové rekordy, akí sú to víťuzi, akí sú to fiškusi, ako keby požrali všetku múdrosť sveta

a z ostatných sa vykluli iba obyčajní trpáci, veru, nelízal tam med, neraz si musel zahryznúť do jazyka, aby ho nevykopli na dlažbu, aby sme neostali bez haliera, ak nerátam ten smiešny materský a opatrovateľský milodar, aby sme nemuseli trieť biedu a nakoniec nepokapali od hladu, toto nám bol čert dlžen, naháňame sa ako besní psi, pechoríme sa ako idioti, a ešte sa to niekomu nepáči, ešte hľadá zádrapky, aby do nás mohol rypnúť, aby nás zneвозмоžnil a vrcholne rozdráždil ako tá mrcha pod nami, tá moralistická Mudrlantka, ktorej mám už plné zuby, lebo iné nevie, len spustiť príval výčitiek a dookola omieľať, že jej dupem nad hlavou, že sa nevládze sústrediť na tie svoje kraviny, ako keby ma to zaujímal, ako keby som bola povinná chodiť po špičkách, veď nech skúsi drieť ako vôl, nech len skúsi lietať ako večeť medzi kúpeľňou, kde hrkoce práčka, kuchyňou, kde frfocú hrnce, a izbou, kde Anjelik rozhadzuje hračky, rada by som ju videla, ako zavčas rána vylieza z peľechu, obskakuje neposedné škvŕňa, ako uteká do kúpeľne roztriediť špinavé handry a rýchlo ich nahádzať do práčky, ako chystá do kastrolov a pekáčov, varí, smaží, griluje a medzitým dáva pozor, aby jej nevykypelo, neprihorelo, aby jej dieťa neprevrátilo chalupu hore nohami, nevyviedlo niečo zlé, aby si neublížilo a nevyfasovalo modriny, rada by som vedela, či by si aj ona od zlosti nedupla, keby jej robota prerastala cez hlavu, či by nepotrebovala vypustiť ventil, keby ju pridlávali starosti, či by nedávala najavo, že má hovadské povinnosti, od ktorých ju nemá kto odbremeniť, a na krku starú Chuderu, čo nečinne vysedáva a čumákuje ako strelená, lebo už nemá všetkých pohromade, vníma iba tanier, čo jej strčím pod nos, ešte šťastie, že sa sama nafutruje, lebo keby som jej to musela pchať do grgáňa, prisámvačku, že by som ju radšej zadrhla, som fakt zvedavá, ako by to Mudrlantke rezalo, či by nevypliešala parkále a okamžite nesklapla, jej sa dobre kváka o medziludských vzťahoch, keď si robí, čo si zmyslí, keď sa papre v takých sračkách, keď sa odbavuje na ľapotinách, to mi

vrael Suverén, lebo som sa pýtala, čo vlastne porába, čo stvára v tom byte sama a či jej samota nelezie na mozog, dozvedela som sa pekné veci, len čo je pravda, že kedysi mala muža Askéta, ale jej zdrhol, že raz vláčila pred sebou veľké brucho, ale decko domov nedovliekla, vôbec nešípil prečo, nedokázal sa rozpamätať, čo sa vtedy zomlelo, lebo bol frkan a staral sa o iné veci, smola, mohla som sa jej zavrtať pod kožu, mohla som vyňuchať, kam ten plod zašantročila a z čoho jej šibe, lebo teraz vraj študuje nejaké zložité vedy, prekladá kreténske knižky, ktorým ani Boh nerozumie, a ešte na nich aj zarába, potvora prefíkaná, tá si to bezpečne vedela zariadiť na vyšších miestach, musela niekde splasiť fasa protekciu, nie je predsa normálne, aby celé dni vyesedávala doma a mala čo hodiť do huby, aby sa nemusela plahočiť pre pár šestákov a ešte si mohla dovoliť aj vyskakovať na poctivých susedov, že nestrpí žiaden randál, že má nárok na svätý pokoj, mne veru rozkazovať nebude, ani keby sa mala rozglejiť, nech si diriguje Fiškálku odnaproti, veď po nej stále utiera špinavé schody, zababrané od blata a zanesené psími chlpmi, jedine s ňou a Psychoškou dokáže stratiť slovko, inak na celý panelák serie, všetci sú pre ňu vzduch, s nikým sa nepúšťa do reči, lebo sme pod jej úroveň, sprvu som sa čudovala, že vzala na milosť práve Fiškálku, ktorá sa rada pozerá na dno pohárika, a keď sa dobre ožerie, narobí parádny cirkus, ale Suverén mi prezradil, že ju pred rokmi vysekala z akejsi šlamastiky, čo na ňu našila podvodnícka zahraničná firma, že odvtedy nechodí do roboty, aj keď prípad bol jasný ako facka a súd prebehol bez zádrhov, aj keď firma spor prehrala a musela jej vycálovať celoročný plat, že ostala na voľnej nohe, oficiálne vraj vykonáva akési slobodné povolanie, aby jej nikto nedýchal na chrbát, aby na ňu nikto nezvaloval zodpovednosť za ulievačstvo darebných zamestnancov, ktorým sa už zo zásady ťaží vykydnúť riť a preložiť krížom slamy, ľahko sa jej mudrovalo, ľahko sa jej vyskakovalo, keď jej podstrčili špicový odrazový mostík,